

Frank stond op, half boos over die sentimentaliteit, half geamuseerd door haar ongekunstelde manier.

„Je bent een mal spook,” zeide Jans; „’t is immers alles gekheid; schaam je je zoo aan te stellen.”

„’t Is mijn schuld niet! Och mijnheer, ik wil u graag plezier doen, ’t is alweer over . . . . Daar!”

Zij drukte den zakdoek tegen de oogen.

„Nu lach ik weer . . . u zal er geen last meer van hebben, geloof me!”

De stralen schitterden weer in de droppels, maar Frank’s liefhebberij was er af.

„Nee, nu gaat het niet meer! ’t Spijt mij vreeselijk, ik was juist zoo goed aan den gang!”

„Mij ook, maar ik zal voorzichtiger zijn; een volgenden keer zal ik niet meer zoo diep denken, dat ik al ’t andere vergeet.”

Van ’t poseeren kwam dien dag niet meer; ’s middags ging zij naar den dokter om hem een boek terug te brengen, dat hij haar geleend had; hij was toevallig t’huis en liep met de handen over den rug zijn ruime kamer op en neer.

Als hij alleen was, toonde Dokter Adrichem niet het opgewekte, aangename gelaat, dat zijn patiënten steeds goed deed; het was of een masker van zijn gezicht viel en hij nu onder zijn dikke grijze haren bijna een oud man scheen; hij hield het hoofd gebogen als onder een zwaren last, een last, dien hij alleen torschte, die niemand hem hielp dragen.

Rose-Marie klopte aan de deur; hij hoorde het niet en zij, denkende dat er niemand binnen was, trad binnen; zij had haar stroohoedje op, dat zij zelf met eenige wilde rozen had versierd, en in haar hand droeg zij een groot bouquet woudbloemen. ’s Middags, terwijl Jansje sliep, was zij naar een boschje gegaan ergens tusschen de duinen om ze te plukken.

Dokter Adrichem bleef staan en schrikte even toen zij binnenkwam en hem met haar verwonderde, lieve oogen aanzag.

„Och, dokter, neem me niet kwalijk. Ik stoor u!”

„Nee, kind! Je stoort me niet. Breng je weer bloemen? Daar doe je goed aan.”

„Ik had niet gedacht, dat u t’huis was, maar ik ben er zoo blij om, want ik wilde u wat vertellen.”

„Ik luister, Roosje, ik luister!”

Hij zag er nu weer uit als gewoonlijk, vriendelijk en opgeruimd; glimlachend zag hij haar vlugge vingertjes met de bloemen werken; een gedeelte werd in de vaasjes van dertig centen gestoken, die juffrouw Bol van een pottenvrouw had gekocht en zoo dol goedkoop en zoo beeldig mooi vond; de anderen schikte zij in een blauw melkkannetje en zette die op de schrijftafel van den dokter.

„En nu ben ik klaar, mag ik spreken!”

Zij nam een krukje, haar lievelingsstoeltje, en kwam daarmede vlak voor den dokter zitten; hij luisterde glimlachend, terwijl zij alles vertelde wat er dien morgen was gebeurd.